

Suflet de mătase

Camelia Ardelean

În palme port un suflet de mătase,
Culori de gheață-n valuri înfășor.
Pe soclul rece, zâmbetele mor,
Pătrunse de-umezeală până-n oase.

Îl mângâi tandru, ca pe-o jucărie,
Prevăd fiorul unui plânset stins.
La tâmple-apusul jarul și l-a nins,
Pândind un răsărit, din inerție.

Resimt bizara sorții-apropiere,
M-acaparează crudul abordor.
Retransformat în clovnul-infractor,
Aștept tăcut o nouă-amnistiere.

Pe-o mare despletită și bolnavă,
Ating timid un colț de infinit,
Din pumnii nopții, răni au răsărit,
Mă zbat în a destinului epavă...